

ПРОЛЕТАРИ УСІХ КРАЇВ
ОДНАЙТЕСЬ!

Соціалістична Партія Канади.
Socialist Party of Canada.

Робітники в боротьбі згублять лише свої кайдани а здобудуть увесь світ!
(К. Маркс).

ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР

ЧАСОПИСЬ ДЛЯ РОБОЧОГО ЛЮДУ

ПЕРЕДПЛАТА
на рік \$2.00
пів рік \$1.00
чверть 60 цт.
одно число 5 цт.
До старого краю \$2.20

The RED FLAG

Socialist weekly paper for Ukrainian proletariat in Canada.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
Червоний Прапор
(The Red Flag),
467 Manitoba ave.
Winnipeg, Man.

Рік I Вінніпег, Ман. П'ятниця 29 Листопада. 1907. — Winnipeg, Man. Friday, 29 November, 1907. Число 3.

Д. Калідин
Ідіть собі, пророки всепрощення,
Покиньте нас, апостоли любови —
Тут жертви воляють, благаяють мщення,
Тут море потекло святої крові!
Тут що не день, то гинуть сили,
І що неміть — лютища бій,
Тут в завчасні йдуть допомоги
За рядом-ряд, за строем-строй...
А ви прийшли з євангелем смирення,
Зі словом кротости та згоди на устах!
Ой, досить ми училися терпінню,
Доволі злигував нас жах!
Доволі вже були плохими ми рабами,
Що йдуть смиренно у ярмі,
Прийшла дба зчепитись з ворогами
Не рабським словом, а мечами
В останній лютий боротьбі.
Не вам учити нас кохати меншу браттю:
Мов лід кохання в вас холодне неживе.
Ні, той, з чих уст зривають ся прокляття,
В чім серці ненависть живе,
Хто на катів народа меч заносе,
Хто віддає за люд свою до крові кров
І поклик боротьби по краю скрізь розносе
Той ма й правдиву ту лютов...
Ні, вашу проповід та молитви, та прощі
Сховайте про рабів, про дурнів, про зайців.
Нам не до вас! на грізнім смерті грищі
Зійшлись уже полки непохитних борців.
Не словом, ні! свинцем та сталлю

Розвіємо жите життяшу піч,
А ви з своєю рабською мораллю
Геть! забірайтесь пріч!
Пер. П. Росвій-попе.
ЩО РОБИТИ?
Робітнику! що робити питаєш ти? Ти побачив кривди капіталістів, тобі нестерпучі стали муки капіталістичизми, тобі тяжко дихати від безправя, беззаконя, неправди сього світища. І тремтять груди твої від гніву, і все істиво твоє прагне боротьби, бою! Що робити? Канада не початий кул, особливо наша західна Канада. Де пролетар наш? В сурах, в майнах під землею, в дісі валить дерева, в Онтаріо розбива кам'яні гори, в кемпах по всьому краю розспаний пильнує треку компанійних залізниць. Як ті працюючі бджілки витворюють пролетарі добро-богатства цілої Канади... В муках заидарства минає жите їхне, і батько синові віддає в спадчину лише свою недолу. І сказали сини: годі! не хочемо ми цієї страшної спадчини! Батьки не придбади нам долі, здобудьмо її своїми руками!
Хай та машина, що тепер нищить нас, хай вона слугує народів. Вона зроблена нами, вона наша! І виступили наперед свідомі і кличуть усе робітництво Канади злучитись в одну міцну, судільну, як гранитна скеля, пролетарську армію. І присягають на муках свєіх, на свєіжих могилах вбитих машинами товаришів, що доти не складують зброї своєї, доки від капіталізму не лишиться ся і пам'яті.
Усе добро Канади має стати спільною власністю усього трудового народу. Машину народів! Віддай

те усі машини народів! В бій за машину! де наше гасло! Воно згасне тоді, коли уста мої замінуть!... Воно згасне тоді, коли пролетар спавує машину, коли воно перелетє ся у всенародне ликоване побіди. Машину народів! це вся наша робота, вся боротьба, весь програм. Здобута машина і воля! машина і щастє! машина і роскоші жита! Пролетар опанував машину, і на землі давно баканий рай. Немає голодних, нема змучених, нема сліз нужди і мук безправя. Всє рівні, всє вільні, всє громадяне всєсвітнього робітничого братства. Руки мої спочивають, залізна машина безутими, як люба мама, готує діточкам своїм їсти, пити і хороше походити. Робітнику, це питаєш ся що робити? Коли прокинув ся дух твій, буди братів своїх! хай встать машину здобувати!

Юліян В. Дебє.

ЩО ЧЕКАЄ НАШІ ДІТИ?

Нічого нема прикрішого над вид того, як матір візьме за рученьку свого хлопчину та поведе його по містї, аби продати його робучу силу комусь такому, що потребує дитини-невільника.
А що потім стане ся з хлопчини?
Ось він вже й виріє, журба його матері давно вже скінчила ся, бо вже давно трава поросла там, де вона спить. А він? О, він став фабричною рукою — в важайте! — рукою! і бере должаря і кведер на день, коли фабрика не стоїть.
Отсе й все, що він коли небудь дістане. Він промис-

ловий вязень, на ціле жите нема для него пардону в капіталістичній устрої. Ні солодкого дому, ні хорошої жінки, ні веселих дітей, ні книжок, ні квіток, ні образів, ні товаришів, ні любови, ні веселости нема для него. Лиш рука! Людина — фабрична рука. Подумайте про руку, що має у собі душу! В капіталістичній устрої людина не має вартости. Вона не ирносить знеку для капіталіста. Робучої руки потребує капіталістична машина. І так людина зводиться до значіння лиш руки. Ані голови, ані серця, ані душі — лиш рука. Тисячарук для одного мозку — руки робітників, мізок капіталіста. Оце капіталізм!

А устрої піддержують на зміну то консервативна, то ліберальна партія. Вони виривають одні друга в піддержуваню капіталістичного устрою, а капіталістичний устрій увільняє робітників від того, що вони зроблять. Тисяча рук до одної голови, ось до чого доводить ненормальний розвій капіталістичного устрою. Тисяча робітників перемінені в руки, аби розширювати і наповняти і прикрашувати одно капіталістичне черево. Сей брутальний порядок мусить ся провалити. Людська раса не вродила ся для звиродніня. Тисяча голов впростала для кожної тисячі парі рук; тисяча сердець бєть ся на поєвїдченє єдности голов та рук. Голови, руки і серця припали в спадчині всім.

Повна свобода розвою не обмежане право усіх. Хто й залеречує, той тиран, хто не домагає ся й, той — трує; кому вона байдужна, той — раб; хто не бажає й, трут. Земля для всєх людий. Оце є домаганє. Скасованє

найму, проценту і знеків і продукванє для заспокоєнєя потреб всього наю олу. Оце є домаганє. Промисел кооперативний, в яким всє будуть робити в згоді і єдности, такий прмисел, як підстава нового єуспільного устрою висшої цивілізації та дійсної республіки. Оце є домаганє. Коєць класової боротьби і класового панованє, коєць панів і рабів, коєць тьми і злочину, коєць вбожєства і понижєня, коєць жорстокости і злоби, уродини воєлі, єхїд братєрєтва, позачок людини. Оце є домаганє. А се становить соціалїзм.

Пер. М. С.

ПРОМИСЛОВА КРИЗА.

Капіталіст конкуруючи з капіталістом, прагне побити свого ворога на ринку; зруйнувати, збанкрутувати його. Капіталіст поєспїшає виробити як найбільше товару, якнайташного і як-найскорше вислати його на продаж. Теж робить єго конкурент, те роблять уєі капіталісти цілої держави. Возмім, приміром, в краю єтоє сто єуконних фабрик. Край потребує три мільони метрів, а капіталісти виробили того єукна 15 мільонів. Частину вивезли в иншу державу. Але це лишилось яких небуть 10 мільонів в їхніх складах. Краєві так багато не треба. Капіталісти бачуть, що виробили за багато. Оце і починаєть ся криза, промислова криза. Товар лежить, дрібні фабрики банкрутують, на більш менший час замькають ся — і робітника квітують. Сотки тисяч пролетарів з жінками і дітьми викинуто на улицю на голодну смерть.
Робітник голодує, мерзєє